

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (fellebbezési tanács)

2007. május 23.*

A T-223/06. P. sz. ügyben,

az **Európai Parlament** (képviselik: H. von Herten és L. Knudsen, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Közzolgálati Törvényszékének (második tanács) az F-102/05. sz., Eistrup kontra Parlament ügyben 2006. július 13-án hozott végzése (az EBHT-ban még nem tették közzé) ellen benyújtott, annak megsemmisítése iránti fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

Ole Eistrup (az Európai Parlament köztisztviselője, lakóhelye: Knebel [Dánia], képviselik: S. Hjelmberg és M. Honoré ügyvédek)

felperes az alapeljárásban,

* Az eljárás nyelve: dán.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (fellebbezési tanács),

tagjai: B. Vesterdorf elnök, M. Jaeger, J. Pirrung, M. Vilaras és H. Legal bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

- A Bíróság alapokmánya mellékletének 9. cikke alapján benyújtott fellebbezésével a Parlament az Európai Unió Közzolgálati Törvényszéke F-102/05. sz., Eistrup kontra Parlament ügyben 2006. július 13-án hozott végzésének (az EBHT-ban még nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott végzés) megsemmisítését kéri, amely végzéssel a Közzolgálati Törvényszék elutasította a Parlament által az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata – amely a Közzolgálati Törvényszék felállításáról szóló, 2004. november 2-i 2004/752/EK tanácsi határozat (HL L 333., 7. o.) 3. cikkének (4) bekezdése értelmében *mutatis mutandis* alkalmazandó a Közzolgálati Törvényszékre – 43. cikke 1. §-a első bekezdésének megsértése miatt felhozott elfogadhatatlansági kifogást, amely sérelem abban állt, hogy a keresetlevél az alapeljárás felperese ügyvédjének saját kezű aláírása helyett csupán az ügyvéd aláírásáról készített bélyegzőlenyomattal volt ellátva.

Az elsőfokú eljárásról

- 2 2005. október 20-i keresetlevelében O. Eistrup azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság egyfelől semmisítse meg a Parlament 2004. december 13-i határozatát, amely a felperes személyes okokkal indokolt szabadságát követő késedelmes visszahelyezése miatt a felperes szerint nem megfelelő összegű kártérítés folyósításáról rendelkezett, valamint semmisítse meg a 2004. december 13-i határozat ellen tett panaszt elutasító 2005. július 12-i határozatot, másfelől kötelezze a Parlamentet a felperest ért károk megtérítésére.
- 3 Az Elsőfokú Bíróság Hivatala annak megállapítását követően, hogy a keresetlevél O. Eistrup ügyvédjének aláírásáról készített bélyegzőlenyomattal volt ellátva, 2005. október 25-i levelében felszólította ezt az ügyvédet arra vonatkozó észrevételei megtételére, hogy betartotta-e az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésének azon rendelkezéseit, miszerint „[a] fél meghatalmazottja vagy ügyvédje köteles minden eljárási irat eredeti példányát aláírni”.
- 4 Válaszul O. Eistrup ügyvédje 2005. november 5-i feljegyzésében megerősítette, hogy tőle származik a keresetlevélen szereplő aláírás. Hozzátette, hogy a dán jog mintájára helyénvaló volna elfogadni ezt az aláírási módot.
- 5 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság Hivatala kézbesítette a Parlamentnek a keresetlevelet, valamint a fent említett feljegyzés egy másolatát.
- 6 A Parlament 2005. december 15-én benyújtott külön beadványában az eljárási szabályzat 114. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást hozott fel. A felperes az erre a kifogásra vonatkozó észrevételeit 2006. április 10-én terjesztette elő.

- 7 Az Elsőfokú Bíróság 2005. december 15-i végzésével a 2004/752 határozat 3. cikkének (3) bekezdése alapján jelen ügyet megküldte a Közszolgálati Törvényszéknek. A keresetet a Közszolgálati Törvényszék Hivatala F-102/05. számon vette nyilvántartásba.
- 8 O. Eistrup ügyvédje a Közszolgálati Törvényszék felhívásának eleget téve 2006. június 16-án megküldte a Közszolgálati Törvényszék Hivatalának a keresetlevél saját kezű aláírással ellátott változatát.
- 9 E körülmények között a Közszolgálati Törvényszék a megtámadott végzéssel elutasította a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogást.

A megtámadott végzésről

- 10 A Közszolgálati Törvényszék – miután emlékeztetett arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a T-37/98. sz., FTA és társai kontra Tanács ügyben 2000. február 24-én hozott végzésében (EBHT 2000., II-373. o., a továbbiakban: FTA-végzés) az eljárási szabályzata 43. cikke 1. §-ának első bekezdését úgy értelmezte, mint amely a felperes ügyvédjének saját kezű aláírását követeli meg – megállapította, hogy O. Eistrup ügyvédje az aláírásáról készített bélyegzőlenyomat használatával szabálytalanul járt el. Mindazonáltal a Közszolgálati Törvényszék szerint a kereset benyújtásakor megállapított ilyen szabálytalanság – tekintettel az adott ügy körülményeire – nem vonhatta maga után a kereset elfogadhatatlanságát (a megtámadott végzés 22–24. pontja).
- 11 E tekintetben a Közszolgálati Törvényszék a megtámadott végzés 25. pontjában úgy ítélte meg, hogy az O. Eistrup ügyvédje által az Elsőfokú Bíróság Hivatalának 2005. október 25-én kelt levelére válaszul adott magyarázat semmi kétséget nem hagyott

afelől, hogy a kereset aláírója ez az ügyvéd volt. A Közzolgálati Törvényszék ebben az összefüggésben – a jogi személy képviselője által az eljárási szabályzat 44. cikke 5. §-ának b) pontja alapján keresetindítás céljából adott ügyvédi meghatalmazással kapcsolatban – az Elsőfokú Bíróság T-34/02. sz., Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben 2006. február 22-én hozott ítéletének (EBHT 2006., II-267. o.) 56. pontjára hivatkozott, mivel ebben az ügyben a meghatalmazáson bélyegzőleNyomat szerepelt aláírásként.

- 12 A Közzolgálati Törvényszék a megtámadott végzés 26. pontjában emlékeztetett arra, hogy O. Eistrup ügyvédjének magyarázatát követően az Elsőfokú Bíróság Hivatala kézbesítette a Parlamentnek a keresetlevelet. A Közzolgálati Törvényszék a 27. pontban azt is hozzátette, hogy O. Eistruptól a keresetlevélnek az ügyvédje saját kezű aláírásával ellátott változatát is megkapta.
- 13 A Közzolgálati Törvényszék a megtámadott végzés 28. pontjában megállapította, hogy a Parlament semmilyen bizonyítékkal nem szolgált annak alátámasztására, hogy a védelemhez való joga sérülne, amennyiben a keresetet az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-ának első bekezdésében foglalt követelményekre tekintettel elfogadhatónak nyilvánítják.
- 14 A Közzolgálati Törvényszék mindebből azt a következtetést vonta le, hogy az adott ügy körülményeire tekintettel a kereset elfogadhatatlanságának megállapítása az ilyen eljárási szabályszegés miatt, amely semmilyen lényeges hatást sem gyakorol az igazságszolgáltatásra, aránytalan sérelmet jelentene O. Eistrupnak az igazságszolgáltatáshoz – különösen az elsőfokú igazságszolgáltatáshoz – való hozzáférésre vonatkozó alapvető jogára nézve (a megtámadott végzés 29. pontja).
- 15 A megtámadott végzést 2006. július 17-én közölték a Parlamenttel.

A fellebbezésről

Eljárás

- 16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. augusztus 23-án benyújtott beadványában a Parlament megindította a jelen keresetet.
- 17 Az eljárási szabályzat 146. cikke úgy rendelkezik, hogy a beadványok benyújtását követően az Elsőfokú Bíróság – az előadó bíró jelentése alapján eljárva és a felek meghallgatását követően – az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozhat a fellebbezésről, kivéve ha a fél kérelmet terjeszt elő, amelyben felsorolja azokat az okokat, amelyek miatt meghallgatását kéri. A kérelmet attól számított egy hónapon belül kell előterjeszteni, hogy a felet az írásbeli szakasz befejezéséről értesítették.
- 18 2006. november 10-én benyújtott válaszbeadványában O. Eistrup tárgyalás tartását kérte az Elsőfokú Bíróságtól, „tekintettel arra, hogy a vitás eljárási szabály [az ő] és a Parlament elleni kereset szempontjából meghatározó jelleggel bír”.
- 19 Ezt a kérelmet el kell utasítani, egyrészt mert még korai az eljárási szabályzat 146. cikkére tekintettel, másrészt pedig azért, mert nem tartalmaz pontos és konkrét indokot arra nézve, hogy O. Eistrup miért kéri a meghallgatását.
- 20 A Parlament 2006. december 6-i beadványában az eljárási szabályzat 143. cikkének megfelelően válasz benyújtására kért engedélyt. 2006. december 13-án hozott határozatában az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a kérelmet. Ugyanezen a napon az eljárás írásbeli szakasza lezárult.

- 21 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (fellebbezési tanács) megállapította, hogy a felek egyike sem terjesztett elő tárgyalás tartása iránti kérelmet az írásbeli szakasz befejezéséről való értesítéstől számított egy hónapon belül, és az eljárási szabályzat 146. cikke alapján úgy döntött, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

A felek kérelmei

- 22 A Parlament azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;
 - hozzon az ügyben végleges határozatot, megalapozottnak nyilvánítva az elfogadhatatlansági kifogás;
 - utasítsa el a keresetet, mint megalapozatlant;
 - a vonatkozó jogszabályok alapján határozzon a költségekről.
- 23 O. Eistrup azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- elsődlegesen utasítsa el a fellebbezést;

- másodlagosan utalja vissza az ügyet a Közzolgálati Törvényszék elé;

- kötelezze a Parlamentet a költségek viselésére.

A felek érvei

- 24 Fellebbezésének alátámasztására a Parlament egyetlen, a közösségi jognak a Közzolgálati Törvényszék általi megsértésére vonatkozó jogalapra hivatkozik. E jogalap két részből áll, melyek az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésének, illetve a jogbiztonság elvének megsértésén alapulnak.
- 25 Jogalapja első részében a Parlament arra hivatkozik, hogy a Közzolgálati Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem nyilvánította elfogadhatatlannak az O. Eistrup által benyújtott keresetet az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésének megsértése miatt, noha O. Eistrup ügyvédje nem saját kezűleg írta alá a keresetlevelet.
- 26 A Közzolgálati Törvényszéknek a fent hivatkozott Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre való hivatkozását illetően a Parlament hangsúlyozza, hogy ez az ítélet az eljárási szabályzat 44. cikke 5. §-ának b) pontjára vonatkozott, nem pedig 43. cikke 1. §-ának első bekezdésére. Márpedig a 44. cikk 5. §-a b) pontjának sérelme a 44. cikk 6. §-a értelmében hiánypótlással orvosolható, míg az eredeti eljárási iratnak a fél ügyvédje általi aláírásának követelményére vonatkozó 43. cikk 1. §-a első bekezdésének sérelme esetén hiánypótlási lehetőség nincs. A hivatkozott ítélet tehát jelen ügyben nem releváns.

- 27 Mivel a Közzolgálati Törvényszék a megtámadott végzés 25. pontjában megállapítja, hogy „a keresetlevél aláírója a felperes ügyvédje volt” – amely megállapítás azt sejteti, hogy a keresetlevél aláírója az ügyvéd volt, mivel maga az ügyvéd látta el az aláírásról készített bélyegzőlenyomattal a keresetlevél eredeti példányát – a Parlament arra keres választ, vajon milyen előnnyel jár a bélyegzőlenyomat használata a keresetlevél saját kézzel történő aláírása helyett, ha az érintett egyébként jelen van. Mindenesetre jelenleg lehetetlen kétséget kizáróan megállapítani, hogy az ügyvéd a keresetlevél elküldésekor valóban ismerte annak tartalmát.
- 28 Jogalapja második részében a Parlament azt sérelmezi, hogy a Közzolgálati Törvényszék megsértette a jogbiztonság elvét azzal, hogy nem tartotta be az eljárási szabályzatnak a kereset elfogadhatóságára vonatkozó szabályait. Semmilyen közösségi jogi rendelkezés nem korlátozza ugyanis az eljárási szabályzat megszegésére történő hivatkozás jogát azokra az esetekre, mikor az ilyen szabályszegés a védelemhez való jogot sérti. Az aláírás szükségessége ugyanolyan elfogadhatósági feltétel, mint az eljárási határidők betartása, így a Közzolgálati Törvényszék nem hivatkozhat az arányosság és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés elvére azért, hogy megkerülje az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésének alkalmazását.
- 29 O. Eistrup ellenérve az, hogy sem az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata, sem más ahhoz kapcsolódó dokumentum nem pontosítja, hogy mit kell „aláírás” alatt érteni. Ráadásul sem az FTA-végzés, sem más bírósági határozat nem tartalmazza e fogalom pontos meghatározását, még kevésbé a „saját kezű aláírás” kifejezését. Sőt, bizonyos jogrendszerekben, mint amilyen a dán is, a bélyegzőlenyomat használata általánosan elfogadott az eljárási iratok esetében. Mindenesetre a jelen esetben menthető tévedés történt, olyannyira, hogy a keresetet nem lehetett elfogadhatatlannak nyilvánítani.
- 30 E tekintetben O. Eistrup elsősorban arra hivatkozik, hogy az eljárási szabályzat 43. cikkének 1. §-a egyáltalán nem pontosítja, hogy a keresetlevélen szereplő aláírásnak meg kell-e felelnie bizonyos szabályoknak. O. Eistrup hozzáteszi, hogy a felek részére készült gyakorlati útmutató szerint (HL 2002. L 87., 48. o.) az e-mailben

történő benyújtás esetén az Elsőfokú Bíróság nem fogadja el a „számítógép által létrehozott” hasonmás aláírást. Ugyanakkor ez a dokumentum nem zárja ki a kézzel írt hasonmás aláírás továbbítását. Az 1994. március 3-i (HL L 78., 32. o.) – legutóbb 2002. június 5-én módosított (HL L 160., 1. o.) – az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetőjének szóló szolgálati utasítások 6. cikkének (3) bekezdését illetően – amelynek értelmében a hivatalvezető csak olyan iratokat fogad el, amelyeken szerepel a fél ügyvédjének vagy meghatalmazottjának eredeti aláírása – O. Eistrup úgy véli, hogy ez a rendelkezés nem ad világos támpontot arra nézve, mit kell „aláírás” vagy „eredeti aláírás” alatt érteni.

- 31 O. Eistrup szerint meg kell vizsgálni, mi a szerepe a kézzel írt aláírásnak. Ennek célja az aláírt dokumentum szövege eredetiségének, egységének és kétségbevonhatatlan jellegének biztosítása, és különösen az, hogy a címzett biztos lehessen afelől, hogy azzal egy meghatározott személy – azaz az aláírás tulajdonosa – látta el a dokumentumot. O. Eistrup ebből arra következtet, hogy a bélyegző használatát – legalábbis Dániában – úgy kell tekinteni, mint amely eleget tesz ezen feltételeknek, és ennél fogva megfelel a golyós- vagy töltőtoll segítségével, saját kézzel írt aláírásnak. Egyébként a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) maga is azt állapította meg, hogy az aláírás hasonmásának használata az aláírás elfogadható módja (az Elsőfokú Bíróság T-6/05. sz., DEF-TEC Defense Technology kontra OHIM – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) ügyben 2006. szeptember 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2671. o.] 3. pontja).
- 32 Az ilyen bélyegző használatával való visszaélés kockázatát illetően a dán jog úgy oldja meg a problémát, hogy az aláírás hasonmásának elhelyezőjét kötelezi annak bizonyítására, hogy adott esetben visszaélés történt. Következésképpen a bélyegző segítségével elhelyezett aláírás az eredetiség védelmét élvez. Másképp megfogalmazva, az aláírás hasonmását elhelyező személy viseli a bélyegző használatával járó kockázatot. Egyébként az aláírás-hamisítás kockázata nem kizárólag bélyegző használata esetén áll fenn, ugyanúgy előfordulhat golyóstollal történő aláírásnál is.
- 33 E tekintetben O. Eistrup hangsúlyozza, hogy a Parlament sohasem vonta kétségbe, hogy O. Eistrup ügyvédje meghatalmazást kapott a képviselőre, hogy valóban ez az ügyvéd készítette a keresetlevelet, vagy azt, hogy ugyanez az ügyvéd használta az aláírás hasonmását.

- 34 Másodsorban O. Eistrup tiltakozik a Parlament azon állítása ellen, mely szerint a fent hivatkozott Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre nem lehet hivatkozni, mivel az olyan iratra vonatkozott, amelynek hibái – a jelen esettel ellentétben – hiánypótlással orvosolhatók az eljárási szabályzat 44. cikke 6. §-ának értelmében. O. Eistrup kiemeli, hogy az Elsőfokú Bíróság ebben az ítéletben nemhogy a hiánypótlás szükségességét nem állapítja meg, hanem azt mondja ki, hogy az eljárási szabályzat 44. cikkének 5. §-át nem szegték meg, mivel az ügyfelei által az ügyvédnek adott meghatalmazáson bélyegzőlenyomattal elhelyezett aláírás teljes mértékben érvényes. Ez az ítélet jelen esetben azért releváns, mert a hivatalvezetőnek szóló szolgálati utasítások 7. cikkének (3) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az eljárási szabályzat 44. cikke 5. §-ának a) és b) pontja alapján benyújtandó iratok tartalmazzák az ügyvédnek adott – az érintett jogi személy képviselője „aláírásával ellátott” – meghatalmazást. E meghatalmazás érvényességéhez tehát az aláírásra vonatkozó feltételnek eleget kell tenni. Márpedig az Elsőfokú Bíróság elfogadta a bélyegző használatát a fent hivatkozott Le Levant 001 kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben.
- 35 Az FTA-végzésre vonatkozóan O. Eistrup azzal érvel, hogy az ezen végzés alapjául szolgáló ügyben felmerült leglényegesebb kérdés arra irányult, vajon a felperesek ügyvédjétől eltérő személy érvényesen aláírhatta-e a keresetlevelet a felperesek ügyvédje nevében, nem pedig arra, hogyan kell az aláírásnak a keresetlevélre kerülnie. *Obiter dictum* volna tehát, ha az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-át úgy értelmezné, mint amely „saját kezű aláírást” követel meg. Ráadásul az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy tartózkodott annak meghatározásától, mit kell „saját kezű aláírás” alatt érteni, nem döntött arról, vajon a bélyegző használata érvényes aláírásnak tekinthető-e.
- 36 Harmadsorban O. Eistrup arra hivatkozik, hogy a bélyegző használatát – legalábbis Dániában – érvényes kézzel írt aláírásnak kell tekinteni, amely összehasonlítható a tollal írt aláírással. Ez a helyzet különösen a dán bíróságokhoz benyújtott eljárási iratok esetében.

37 Negyedsorban O. Eistrup azzal érvel, hogy az ügyvédje általi bélyegzőhasználat mindenképpen menthető tévedésnek minősül. Erre vonatkozóan az alábbiakra hivatkozik:

- sem az „alíírás”, sem az „eredeti” kifejezés nincs pontosan meghatározva a közösségi jogban;
- a felek részére készült gyakorlati útmutató kizárólag a „számítógép által létrehozott” hasonmás aláírás használatát zárja ki;
- a közösségi ítélkezési gyakorlat szerint az eljárási iratokat bélyegző segítségével is alá lehet írni, amennyiben kétséget kizáróan megállapítható, hogy azok elkészítője ismeri az iratok tartalmát, és érvényes meghatalmazással rendelkezik;
- a keresetlevél elkészítőjének személyét illetően semmiféle kétség nem merül fel az adott esetben;
- az aláírásról készített bélyegzőlenyomat használata Dániában elfogadott;
- jelen kereset elfogadhatatlanság miatti elutasítása különösen súlyos tett volna.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 38 Fellebbezésében a Parlament azt sérelmezi, hogy a Közszolgálati Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az eljárási szabályzat – a jogbiztonság elvének fényében értelmezett – 43. cikke 1. §-a első bekezdésének alkalmazása során.
- 39 Az említett eljárási rendelkezés értelmében az érintett „fél meghatalmazottja vagy ügyvédje köteles minden eljárási irat eredeti példányát aláírni”.
- 40 E rendelkezést úgy kell értelmezni, mint amely megköveteli, hogy a felperes ügyvédjének saját kezű aláírása szerepeljen a keresetlevél eredeti példányán (az FTA-végzés 23., 26. és 27. pontja). Ezt az értelmezést fogadja el az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetőjének szóló szolgálati utasítások, előírva a 6. cikkének (3) bekezdésében, hogy a hivatalvezető csak olyan iratokat fogadhat el, amelyeken szerepel „az ügyvéd eredeti aláírása”.
- 41 A Közszolgálati Törvényszék tehát helyesen döntött úgy a megtámadott végzés 24. és 25. pontjában, hogy O. Eistrup ügyvédje szabálytalanul járt el, amikor az aláírásáról készített bélyegzőlenyomatot használt a keresetlevél benyújtásakor, mivel az e bélyegzővel történő aláírás nem minősül az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-ának első bekezdésében előírt közvetlenül elhelyezett aláírásnak. Ugyanis – bár a bélyegző az ügyvéd aláírásának alakját ábrázolta – ettől még az ilyen módon történő aláírás közvetett jellegű, és a keresetlevélen továbbra sem szerepel az ügyvéd eredeti aláírása.
- 42 O. Eistrup egyetlen olyan érvre sem hivatkozott, mely cáfolná ezt a következtetést.

- 43 Így elsőként, mint hatástalan, el kell utasítani az O. Eistrup által a fent hivatkozott Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre azért alapított érvet, miszerint ezen ítélet – azáltal, hogy az eljárási szabályzat 44. cikkének 5. §-a b) pontjának megfelelően elfogadja az ügyvédnek keresetindítás céljából adott meghatalmazáson elhelyezett hasonmás aláírást – meghatározta a hivatalvezetőnek szóló szolgálati utasítások 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „aláírás” kifejezést, mivel ez a meghatározás a jelen esetben is helytálló (lásd a fenti 34. pontot).
- 44 E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy az eljárási szabályzat 44. cikke 5. §-ának b) pontjában szereplő követelmény csupán a „bizonyíték arról, hogy a jogi személy ügyvédje számára adott meghatalmazás szabályszerűen állították ki”. Ilyen bizonyíték nemcsak a meghatalmazó által saját kezűleg aláírt dokumentum lehet. Noha a hivatalvezetőnek szóló szolgálati utasítások 7. cikkének (3) bekezdése valóban megköveteli „a [...] meghatalmazást, amelyet a jogi személy [...] képviselője az aláírásával ellátott”, ezt a rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, mint amely módosította volna az eljárási szabályzat 44. cikke 5. §-ának b) pontját – amelyet a hivatalvezetőnek szóló szolgálati utasítások egyébként sem módosíthat –, hanem inkább úgy kell tekinteni, mint az ilyen meghatalmazás leggyakoribb formájára történő utalást, anélkül hogy kizárnánk bármilyen más bizonyítási módot arra vonatkozóan, hogy a meghatalmazást szabályszerűen állították ki. Ezzel szemben az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésének megfogalmazása nem teszi lehetővé az alá nem írt keresetlevél elfogadását, még akkor sem, ha bizonyítékot szolgáltatott arra nézve, hogy a keresetlevél jóváhagyására más módon került sor, mint azon ügyvéd vagy meghatalmazott saját kezű aláírásával, akinek nevében a keresetlevelet benyújtották.
- 45 Másodsorban, tekintettel az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésében megfogalmazott formai követelményre, a fent hivatkozott FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR ügyben hozott ítéletre történő hivatkozás – amely ítélet az OHIM olyan belső határozatára utal, amely az OHIM adott ügyért felelős alkalmazottja számára engedélyezte határozatok, közlemények vagy értesítések céljára a hasonmás aláírás használatát – a jelen ügygel összefüggésben hatástalan. Általában véve az a tény, hogy a fax, telex, távirat vagy e-mail használata megengedett olyan területeken, ahol nem érvényesülnek szigorúbb alaki követelmények, mint például a közösségi védjegyekkel kapcsolatos beadványok esetén (a

közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet [HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.] 55. és 79–82. szabálya), nem releváns.

- 46 Harmadsorban ugyanez vonatkozik arra az évrre is, amely szerint *a contrario* levezethető a felek részére készült gyakorlati útmutató I. 2. pontjából, hogy az Elsőfokú Bíróság elektronikus úton történő továbbítás esetén elfogadja a kézzel írt aláírás másolatát (lásd a fenti 30. pontot). A szóban forgó gyakorlati útmutató ugyanis kizárólag az eljárási szabályzat 43. cikkének 6. §-ában említett távközlési eszközök használatára vonatkozik. Ebből következően a gyakorlati útmutató nem releváns e cikk 1. §-a első bekezdésének értelmezése szempontjából.
- 47 A Közzolgálati Törvényszék mégis úgy ítélte meg, hogy az adott ügy körülményeire tekintettel az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-a első bekezdésének O. Eistrup ügyvédje általi figyelmen kívül hagyása nem vonhatja maga után a kereset elfogadhatatlanságát. A Közzolgálati Törvényszék szerint tehát a saját kezű aláírás követelményét mellőzni lehet, amennyiben az ügy körülményei úgy kívánják.
- 48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az aláírásra jogosult ügyvéd saját kezű aláírásának hiánya a keresetlevélen nem tartozik azon alaki szabálytalanságok közé, amelyek a Bíróság alapokmánya 21. cikkének második bekezdése, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkének 6. §-a és a hivatalvezetőnek szóló szolgálati utasítások 6. cikkének (1), (4) és (5) bekezdése értelmében hiánypótlással orvosolhatók.
- 49 Ráadásul, noha a 2000. december 6-i módosítása óta (HL L 322., 4. o.) az eljárási szabályzat 43. cikkének 6. §-a lehetővé teszi a fax és e-mail használatát, az ilyen elektronikus eszközök útján történő közlés érvényessége ahhoz a feltételhez van kötve, hogy a szóban forgó „beadvány aláírással ellátott eredeti példánya” legkésőbb

tíz napon belül beérkezzék a Hivatalba. Egyébiránt, noha a 2005. október 12-i módosítás óta (HL L 298., 1. o.) az eljárási szabályzat 43. cikkének 7. §-a lehetővé teszi az Elsőfokú Bíróság számára, hogy az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzéteendő határozattal meghatározza azon feltételeket, amelyek teljesülése esetén a Hivatalhoz elektronikus úton eljuttatott eljárási irat „ezen irat eredetijének tekintendő”, meg kell állapítani, hogy ilyen határozat mindeddig nem született.

- 50 Ebből következik, hogy a közösségi bírósági eljárások jelenlegi állapotában az ügyvéd által a keresetlevél eredeti példányán saját kezűleg elhelyezett aláírás az egyedüli mód, amely lehetővé teszi, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy ezen eljárási irat elkészítéséért és tartalmáért a felperes közösségi bíróságok előtti képviselőjére feljogosított személy vállalja a felelősséget (lásd e tekintetben az FTA-végzés 25. és 26. pontját).
- 51 Az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-ának (1) bekezdése értelmében vett saját kezű aláírás követelménye a jogbiztonság érdekében arra irányul, hogy biztosítsa a keresetlevél hitelességét, és kizárja annak kockázatát, hogy a keresetlevél valójában nem az elkészítésére feljogosított személytől származik. Ezért e követelményt lényeges eljárási szabálynak kell tekinteni, és szigorúan kell alkalmazni, oly módon, hogy annak megsértése a kereset elfogadhatatlanságát vonja maga után.
- 52 A felperes ügyvédje által az aláírásáról készített bélyegzőlenyomatnak a keresetlevélén történő elhelyezését illetően meg kell állapítani, hogy az „aláírásnak” ez a közvetett és mechanikus módja önmagában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy szükségszerűen az ügyvéd írta alá a kérdéses eljárási iratot.
- 53 A Közzolgálati Törvényszéknek a megtámadott végzés 25. pontjában szereplő azon megállapítására vonatkozóan, amely szerint az O. Eistrup ügyvédje által adott magyarázat nem hagy kétséget afelől, hogy valóban ez az ügyvéd volt a keresetlevél

aláírója, meg kell jegyezni, hogy a benyújtása időpontjában lényeges hibában szenvedő keresetlevél hibája nem orvosolható egy egyszerű, utólagos és magán az eljárási iraton kívüli nyilatkozattal, mivel a saját kezű aláírás hiánya nem szerepel azon alaki szabálytalanságok között, amelyek az eljárás során hiánypótlással orvosolhatók (lásd a fenti 48. pontot). Másfelől az ilyen nyilatkozat önmagában szintén nem elegendő ahhoz, hogy érvényessé tegye az e-mailt vagy a faxot, amennyiben ezeket nem követi a „beadvány aláírással ellátott eredeti példánya”.

54 Hozzá kell tenni, hogy noha O. Eistrup megerősítette, hogy az ügyvédje személyesen helyezte el az aláírásról készített bélyegzőlenyomatot a keresetlevélen (a megtámadott végzés 20. pontja), mindössze megállapíthatjuk, hogy a keresetlevél aláírásának módja kizárólag a szóban forgó ügyvédi iroda belső működési körébe tartozik, és általában azt sem az ellenérdekű fél, sem a bíróság nem ellenőrizheti. Nem olyan körülményről van tehát szó, amely objektíven lehetővé tenné, hogy minden kétséget kizáróan meg lehessen bizonyosodni arról, hogy O. Eistrup ügyvédje vállalja a felelősséget a keresetlevél elkészítéséért és annak tartalmáért.

55 E következtetésnek nem mond ellent a Bíróság C-229/05. P. sz., PPK és KNK kontra Bizottság ügyben 2007. január 27-én hozott ítéletének (EBHT 2007., I-445. o.] 114–119. pontja sem. Ebben az ítéletben a felperes ügyvédjének – a felperes által adott megbízás jogszerűségének bizonyítására irányuló – nyilatkozatát értékelni hivatott Bíróság úgy ítélte meg, hogy a valamely tagállam ügyvédi kamarájának tagja – akit ilyen minőségében köt a szakmai etikai kódex – által tett ilyen nyilatkozatok az ügy különleges körülményei között elegendőek annak megállapításához, hogy a felperes ügyvédek bízhat meg. Márpedig ezen ügy sajátossága az volt, hogy a felperes jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet volt, amely annak hangsúlyozására készítette a Bíróságot, hogy sem a Bíróság alapokmányának rendelkezései, sem az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának rendelkezései nem azért kerültek elfogadásra, hogy ilyen szervezetek keresetet indíthassanak. A Bíróság szerint ilyen kivételes helyzetben el kell kerülni a túlzott alaki követelmények előírását, és ebből következően lehetővé kell tenni a felperes szervezet számára annak bármilyen módon történő bizonyítását, hogy ügyvédek megbízására jogosult.

- 56 A jelen ügyben azonban nem áll fenn ilyen kivételes helyzet, a saját kezű aláírás követelményét – mint lényeges alaki szabályt (lásd a fenti 51. pontot) – pontosan az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 43. cikke 1. §-ának első bekezdése rögzíti, ahogyan azt a fent említett ítélkezési gyakorlat értelmezi.
- 57 E megállapítást az Elsőfokú Bíróság T-158/99. sz., Thermenhotel Stoiser Franz és társai kontra Bizottság ügyben 2004. január 13-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-1. o.) 42–45. pontja sem cáfolja, mivel az ítélet alapjául szolgáló ügyben a keresetlevélen szerepelt a felperes ügyvédjének saját kezű aláírása és az Elsőfokú Bíróság meg tudta állapítani az aláírás hitelességét, összehasonlítva azt ugyanezen ügyvéd más aláírásával, vagyis objektív tények alapján, nem pedig az ügyvéd utólagos és a szóban forgó iratokon kívüli nyilatkozatára hagyatkozva.
- 58 A fentiekre figyelemmel nem tekinthető úgy, hogy a saját kezű aláírás hiányát pótolná egyrészt az a tény, hogy O. Eistrup keresetét az elsőfokú eljárás alperesének kézbesítették, másrészt az, hogy a Közzolgálati Törvényszékhez O. Eistrup részéről beérkezett, a keresetlevélnek az O. Eistrup ügyvédje által saját kezűleg aláírt változata (a megtámadott végzés 27. pontja). A kereset ugyanis – magától értetődően – nem válik elfogadhatóvá pusztán az ellenérdekű félnek való kézbesítése révén. Ami az új keresetlevél O. Eistrup általi megküldését illeti, elegendő emlékeztetni arra, hogy e keresetet csak 2006. június 16-án nyújtották be a Közzolgálati Törvényszékhez. Így a Parlament helyesen hivatkozott arra, hogy a keresetlevél benyújtására az arra nyitva álló határidő lejártát követően került sor.
- 59 Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy a Közzolgálati Törvényszék megítélése szerint a Parlament nem bizonyította, hogy a védelemhez való jog sérülne a kereset elfogadhatónak nyilvánítása esetén, miközben a kereset elfogadhatatlanná nyilvánítása – olyan eljárási szabályszegés miatt, amely semmilyen lényeges hatást nem

gyakorol az igazságszolgáltatásra – aránytalan sérelmet jelentene az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés alapvető jogára nézve (a megtámadott végzés 28. és 29. pontja). E tekintetben ki kell emelni, hogy az eljárási szabályzat 43. cikke 1. §-ának első bekezdésében foglalt saját kezű aláírás követelményét lényeges eljárási szabálynak kell tekinteni (lásd a fenti 51. pontot). Márpedig valamely lényeges eljárási szabály megsértése a kereset elfogadhatatlanságát vonja maga után (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-101/92. sz., Stagakis kontra Parlament ügyben 1993. február 8-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-63. o.] 8. pontját), anélkül hogy szükség lenne e sérelem hatásainak vizsgálatára és különösen annak ellenőrzésére, vajon a keresetlevélen a saját kezű aláírás hiánya okozott-e sérelmet az ellenérdekű félnek (lásd e tekintetben a Bíróság C-286/95. P. sz., Bizottság kontra ICI ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-2341. o.] 42. és 52. pontját).

- 60 Ebből következően a keresetlevélen a felperes által meghatalmazott ügyvéd aláírásáról készített bélyegzőlenyomat elhelyezése a kereset elfogadhatatlanságát eredményezi, függetlenül az olyan körülményektől, mint amilyeneket a megtámadott végzésben figyelembe vettek.
- 61 A fentiekből következik, hogy a Közszolgálati Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a megállapított eljárási szabálytalanság – tekintettel az adott ügy körülményeire – nem vonhatja maga után a kereset elfogadhatatlanságát.
- 62 Mindeközben emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben valamely elsőfokú határozat indokolása a közösségi jogot sérti, de a rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, a fellebbezést el kell utasítani (a Bíróság C-30/91. P. sz., Lestelle kontra Bizottság ügyben 1992. június 9-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-3755. o.] 28. pontja; lásd ugyancsak e vonatkozásban a Bíróság C-294/95. P. sz., Ojha kontra Bizottság ügyben 1996. november 12-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-5863. o.] 52. pontját).

- 63 Jelen ügyben O. Eistrup az elkövetett tévedés menthető jellegére hivatkozik.
- 64 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy valamely menthető tévedés következménye nem a saját kezű aláírás hiányában szenvedő keresetlevél elfogadhatóvá változtatása lehetett volna, hanem az érintettel szemben az eljárási határidő megszakítása úgy, hogy ezáltal a szabályszerűen aláírt keresetlevélnek a Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2006. június 16-án történő benyújtása ne legyen elkésett.
- 65 Mindenesetre elegendő azt megállapítani, hogy O. Eistrup nem utalt olyan különleges körülményre, amely megakadályozta volna ügyvédjét a keresetlevél saját kézzel történő aláírásban, és azt sem bizonyította, hogy ügyvédje az átlagosan tájékozott személytől elvárható gondosságot tanúsította volna az aláírásról készített bélyegzőlenyomat használata során (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-33/89. és T-74/89. sz., Blackman kontra Parlament ügyben 1993. március 16-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-249. o.] 34. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-63/96. sz., Fichtner kontra Bizottság ügyben 1997. július 9-én hozott végzésének [EBHT-KSZ I-A-189. o. és II-563. o.] 25. pontját). Márpedig a vonatkozó dokumentumok – különösen a hivatalvezetőnek szóló szolgálati utasítások 6. cikke (3) bekezdésének és az FTA-végzés – tanulmányozásának azt kellett volna eredményeznie, hogy az ügyvéd gondos és körültekintő szakemberként saját kezűleg írja alá a keresetlevelet.
- 66 Ebből következik, hogy a menthető tévedés kifejezésre jelen ügyben nem lehet hatékonyan hivatkozni.
- 67 Következésképpen a megtámadott végzést meg kell semmisíteni.

Az elfogadhatatlansági kifogásról

- 68 A Bíróság alapokmánya 13. cikkének (1) bekezdése szerint, ha a fellebbezés megalapozott, az Elsőfokú Bíróság a Közszolgálati Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén a jogvitát érdemben maga döntheti el, amennyiben a per állása azt megengedi. Jelen ügyben ez a helyzet.
- 69 A fenti 38–67. pontból kitűnik, hogy a Parlament által a Közszolgálati Törvényszék előtt felhozott elfogadhatatlansági kifogásnak helyt kell adni. Következésképpen O. Eistrup keresetét, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

A költségekről

- 70 Az eljárási szabályzat 148. cikkének első bekezdése szerint, ha a fellebbezés megalapozott és az Elsőfokú Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, az Elsőfokú Bíróság határoz a költségekről.
- 71 Ugyanezen szabályzat 87. cikke 2. §-ának első bekezdése értelmében – amely az e szabályzat 144. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

72 Ugyanakkor ugyanezen szabályzatnak a Közösségek és azok alkalmazottai közötti jogvitákra vonatkozó 88. cikke értelmében – amely az intézmények által az e szabályzat 144. és 148. cikkének második bekezdése alapján benyújtott fellebbezésekre alkalmazandó – az intézmények főszabály szerint maguk viselik saját költségeiket.

73 E feltételek értelmében a felek maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (fellebbezési tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **Az Európai Unió Közzolgálati Törvényszékének az F-102/05. sz., Eistrup kontra Parlament ügyben 2006. július 13-án hozott végzését [az EBHT-ban még nem tették közzé] hatályon kívül helyezi.**

- 2) **Az O. Eistrup által az F-102/05. sz. ügyben a Közzolgálati Törvényszékhez benyújtott keresetet, mint elfogadhatatlant, elutasítja.**

- 3) A felek maguk viselik mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárás során felmerült saját költségeiket.**

Vesterdorf

Jaeger

Pirrung

Vilaras

Legal

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. május 23-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

B. Vesterdorf

elnök